

ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΟΙ ΘΥΛΟΙ

ΤΟΥ MAURICE DANGREUX

Ο ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟΣ

Α χρόνια τα πάλαι στις όχθες του Μέλ υπήρχε μία παλιά και μεγάλη εκκλησία ερειπωμένη κι εγκαταλεμένη από πολλά χρόνια. Ή εκκλησία αυτή είχε χτιστεί, όπως έλεγαν, από τον Άγιο Ουμβέρτο, ο οποίος είχε εγκαταστήσει εκεί μερικούς μοναχούς για να παρέχουν άσπλο στους απολαμπμένους τυξιδιώτες. Μά οι μοναχοί άναρχάστηκαν στο τέλος να πουλήσουν την εκκλησία τους και την προχώρη της στον κόμητα Λαριό ντε Ντοριάν, ο οποίος είχε τον τούργο του στο περίχωρο. Ένας άλλος άρχοντας όμως, ο Γκιό ντε Μονταυρό, φημισμένος για την άπληστία του και τα έγχαλιμάτα του, έδωσε από εκεί τον κόμητα κι εγκαταστήθηκε ο ίδιος στο χημάτιό του. Μά δεν έχασε ποτέ κι αυτός, γιατί, ύστερ από λίγο καιρό, σκοτώθηκε πέτοντας από ένα ψηλό πύργο της κατοικίας του.

Από εκείνο τον καιρό, δηλαδή από άδινος, ή εκκλησία είχε μπει ει έρημη και είχε μάλιστα άποτήσει πολύ κακή φήμη. Έλεγαν πως το φάντασμα του Μονταυρό, που τον βασάνιαν ή τύψεις των έγχαλιμάτων του, έβγαине κάθε νύχτα, τυλιγμένο κ' ένα σάβανο. Γι' αυτό οι χωρικοί άποφείμαν να περουν από τη στοιχειωμένη εκκλησία και κανένας έπισκόπος δεν έπλε την κλήρα του κοντά σ' αυτή. Μονάκι μία κλήρα από φύλλωμα ήταν στήμενη πλάι στα τούρκοι ματα του καλλού χωριού, κι εκεί κατοικούσε ένας άνθρωπος άγριος κι κακός. Οι χωρικοί τον μισούσαν γιατί ήταν κλέφτης και πρό πάντων λαθοφύρας. Τον κατηγόρουσαν για όλα τα κακά και έλεγαν ότι, μία νύ ή ήχη κοντά στη στοιχειωμένη εκκλησία, είχε κλεισίσι σημαίνει με το Σατανά. Γι' αυτό και όλοι τον όνομαζαν «Ο Καταραμένος».

Οι κάτοικοι που πάντων της Νεβίλ έφεραν θανάσιμο μίσος προς αυτόν. Μόλις παρνοιαζόταν στην είσοδο του χωριού τους έπαιοντας να κλέψει κανένα πουλερικό, μία ανωνία από μανισμένες κωνιγές τον ήποδο γόταν. Τα σκηνία ούφλιαν που του, Σε σκίζοντας τα κωρτέλια του, τα παύια του πετούσαν πέτρες και οι χωρικοί, όφλιμένοι με δικρανα, έφεραν όλοι μαζί για να τον δώζωιν άπ' το χωριό τους.

Κάποια χρονιά, οι Γερμανοί που ήσαν άκοιμ άπολιτίστοι, πέρασαν άξανα το Ρίνο και πλημμύρισαν τις άνατολικές επαρχίες της Γαλλίας. Οι άγριοι αυτοί Τεΐοντες κατέφεραν ότι έφρασαν στο δρόμο τους... Πυρπολούσαν τις εκκλησίες, λεηλατούσαν τα σπίτια και δεν άφταν ποτέ τους παρά την έρημωση και το θάνατο.

Μία νύχτα του Σεπτεμβρίου, έπ' από τ' άποστασιμάτα τους, πέρασε το Μέλ και ξεχώηκε στο δάσο των Άρδεννών. Πήγαιναν κοντά της Νεβίλ με σκοπό να μην άφισουν ούτε σπίτι όρθό, ούτε άνθρωπο ζωντανό, γιατί τον περαμένο χρόνο οι κάτοικοι της είχαν σφάζει μερικούς σηματοριώτες τους. Γι' αυτό, ο πανικός είχε άπλωθεί σ' όλο τον τόπο και όλοι έκλαιγαν το χωριό για την τύχη που το περιέμενε.

Τό γεωμικό άποστασιμα διέσχισε τη γέφυρα του Στενάι και, όταν νύχτωνε, χώθηκε μέσ' στο δάσο που άπλωνόταν γύρω από την εκκλησία του Άγιου Ουμβέρτου και προχούσε τραουδόντας πολεμικά θύρια και ούφλιζοντας άγρια.

Έτσι έφτασαν στο Σταυροθύρι του «Χριστού-των-Λισών» κι εκεί στάθηκαν, μη ξεροντας που δρόμο ν' άναλοθήσουν. Ή φωνές και τα τραγονία σταμάτησαν και οι στρατιώτες άποθεσαν τις λόγχες τους και τ' άρκεθούζα τους καταγής. Τότε, στο φως ενός δαυλού, οι άρχηγοί του άποστασιματος συγκεντρώθηκαν και έκαναν συμβούλιο. Έξαφνα ένας άπ' αυτούς, όνομαζόμενος Χάουξερ, που ήταν ψηλός, στεγνός και ξανθός σαν το Λιάδολο, τέντωσε τ' αυτί του, σαν ν' άκουσε κάποιον άπροσδιόριστο ήχο μέσ' στα δέντρα... Έπειτα, σούφοντας, άρχισε να προχωρή προς αυτό, σαν θηριό που πάει ν' άρπάξει τη λεία του. Τέλος, μ' ένα κίημα άποτομο και άρωτικό, τράβηξε το σπαθί του και χτύπησε μέσ' στο ακοτάδι... Μία κωνιγή πόνου ξεσπασε άμέσως τον άέρα και ένας χωρικός τρομοκρατημένος σηριάστηκε κάτω από ένα δέντρο, συντριβόντας τα κλαδιά του. Ήταν ένας φτωχός έπισκόπος, ο οποίος είχε καθυστερήσει μέσ' στο δάσο κι ο οποίος, βλέποντας τους έχθρους να πλησιάζουν, είχε χωθεί μέσ' στα δέντρα.

— Κατεγάρη, του είπε ο Χάουξερ, δεν σε τρώμαζε λοιπόν ή καρδιά σου... Άς είνε όμως... Θα μάς βοηθήσης κι' έμεις πάλι δεν θα σου κάνουμε κανένα κακά... Πηγαίνουμε στη Νεβίλ, μά έπειδή είνε άσφα και έμιαστε τσακισμένοι από την πόρα

σι, μά ξεακοιωθήσουμε το όνομα μας άφω... Μπορείς λοιπόν να μάς δείξης τόρα κανένα πύργο ή καμιά κατοικία για να περάσουν με τη νύχτα μας...

— Άφεντάδες, άπάντης ο έπισκόπος τρέμοντας συγχωρούς, δεν άπάρη ούτε πύργος, ούτε κατοικία μέσα σ' αυτό το δάσο. Όποσο ξερω μία καλή ρημαγμένη εκκλησία, που άπέχει μία λεύγα από δό... Μά δεν τολμάω να σας συμβουλέρω να περάσετε τη νύχτα σας σ' αυτή, γιατί σίγουρα θα πάθετε κανένα κακά...

— Δεν βλέπετε ότι έμιαστε πολυάριθμοι και όπλομένοι;... Τι έχουμε λοιπόν να φοβηθούμε; του άπάντης ο ένας άπ' τους στρατιώτες.

— Πράγματι δεν έχετε να φοβηθήτε τίποτε άπ' τους άνθρώπους, του άπάντης ο χωρικός, ο οποίος είχε άρξίσει να συνέγραφε κάποις. Μά αυτή ή εκκλησία είνε στοιχειωμένη. Ένα φάντασμα κατοικεί εκεί και έκτός άπ' αυτό, ένας άνθρωπος κολασμένος φυλάει την πόρτα της.

Οι άρχηγοί των Γερμανών άρχισαν να γελούν. Μά οι στρατιώτες τους θυμήθηκαν τα στοιχία της πατρίδας των και τρώμαζαν. Έγρω ήλίθε; είπε τότε ένας νέος άξιωματικός στον έπισκόπο. Φταίμε έμεις που καθύμαστε κι' άκουίμε τις άγριες σου και δεν σου δίνουμε μία με τον όποζόταμο να κολιστής κάτω!...

Κι' άμέσως οι άρχηγοί των Γερμανών διάταξαν το στρατό τους να ξεκινηθή πάλι. Μά οι στρατιώτες έβάδιζαν σιωπηλοί αυτή τη φορά. Έπειτα μία ώρα έφτασαν τέλος μπρος στην εκκλησία κι' άρχισαν να κινάτοιν με κάποιο φόβο και περιέργεια τους μεγάλους της πύργους. Κοντά στην πύλη της, μέσ' στην κλήρα του Καταραμένου, έμιασε έν' άόνοτο φως, μά μόλις οι Γερμανοί πλησίασαν στο σκαλιστό της, το φως έσβησε κι' ένας άνθρωπος όπλασμένος μ' ένα μουσκέτο βγήκε από μέσα και άρχισε να φέρη τρέχοντας προς το δάσο.

— Τι σάς έλεγα; φώναξε τότε ο γέρος άξιωματικός. Νά ο Κολασμένος που τρώμαζε το γέρο έπισκόπο... Θα είνε κάποιος λαθοφύρας, κι' δεν έχουμε να φοβηθούμε τίποτε άπ' αυτόν... Έπιρρός, ής μοιχέ μεσα στην εκκλησία και σάς ούφλιζαί στα κέρατα του Λιαδόλου, ότι θα περάσουμε περίφημα τη νύχτα μας...

Άμέσως οι στρατιώτες παραβίασαν τη σηματοριωμένη πόρτα της εκκλησίας και μπήκαν μέσα. Ταχτοποιήθηκαν όπως μπορούσαν και σε λίγο οι άρχηγοί τους έδωσαν διαταγή να σβήσουν τα φώτα και να κοιμηθώιν.

Πολλές ώρες ήσαν περάσι μέσ' στη σιωπή, όταν έξαφνα ο Χάουξερ, ζιτώντας άότομα, άκουσε ένα άλλωστο ήχο που έρχόταν από την είσοδο της εκκλησίας. Άμέσως σηριάθηκε και, περιπατώντας άθόρυθα, διευδύθηκε προς την πόρτα. Κόντενε πάλι να φράση σ' αυτή, όταν, έξαφνα την είδε να σηριάζεται κάτω, όντο συγχρότως μεγάλες φλόγες τον περικύλιζωσαν άπ' όλες τις μεριές.

— Στα δέντρα; ούφλιξε ο Χάουξερ.

Σε μία στιγμή οι Γερμανοί αναπήδησαν άπ' τον ύπνο τους και, βλέποντας τις φλόγες που μεγάλωναν όλοένα, πανικόβλητοι, άρχισαν να τρέχουν όλοι μαζί προς τας έξόδους. Πατούσαν ο ένας πάνω στον άλλο, σηματοριώνοντας, χτυπιόνοντας κι' έτσι κανένας δεν μπορούσε να βγή έξω.

Έξαφνα τότε, άπάντο στο μισογυρημένο άίθωρα, είδαν ένα φάντασμα, που έμιασε σ' ένα άσπρο σάβανο που σάρκαζε και με το δάχτυλο τους έδειχνε τις φλόγες...

Άφονοι από τον τρόμο τους, οι Γερμανοί ήφισαν τα όπλα τους και μία άμοροβητία άκώστηκε...

Τό φάντασμα σηματοριώθηκε και, πέτοντας, εξαφανίστηκε πίσω άπ' τον τρίτο τοίχο. Μά την ίδια στιγμή τα φλογισμένα έξω της σκελής άρχισαν να σηριάζονται άπάνω στους πολεμιστάς.

Σαρά-σαρά, ή βλαστήμιες και ή κωνιγές της άπελπισίας έλαψαν, ή φλόγες έσβησαν και ή σιωπή δεν γαράζόταν πάλι παρά από το τριζύμο των σαρκών που τριζόντουσαν...

Την άλλη μέρα, οι κάτοικοι της Νεβίλ, βλέποντας τους καπνούς της πυρκαϊγής, τολμάσαν να πλησιάσουν τα έρείπια και πάνω σ' ένα σωρό από πέτρες, βρήκαν το πτώμα του Καταραμένου, τυλιγμένο σ' ένα λευκό σάβανο.

— Είν' ένας κολασμένος, είπαν κινάοντας το σταυρό τους, και δεν πρέπει να τον θάψουμε στη γή...

Και, παίροντας το πτώμα του Καταραμένου, ο οποίος τους είχε σώσει, το έφριξαν μέσ' στο ποτάμι...

Έφεραν όφλιμένοι με δικρανα για να τον δώζωιν άπ' το χωριό τους...

